

[Kirsten Jacobsen.]

var rede til at acceptere en regering, der gennemførte boligforliget, så er det simpelt hen, fordi fremskridtspartiet er et realistisk parti, der vidste, at der stod 126 mandater bag ved boligforliget, og hvad enten vi stemte den ene eller den anden vej, ville det ikke få nogen som helst indflydelse. Det ville være lige så tåbeligt, hvis vi sagde, vi ikke ville acceptere en regering, der gik ind for forsvarsforliget.

Formanden:

Efterhånden må jeg måske bede medlemmerne holde sig til dagsordenen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. 41. Fremsat 28/1 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Lejeværdiregler m. v.).

(Lovforslag nr. 9. Fremsat 24/1 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kampmann (S):

Også dette lovforslag er en konsekvens af boligforliget, og jeg skal i hvert fald med mit indlæg bidrage til, at den fortsatte diskussion af boligforliget bliver en smule mere fordragelig, end den hidtil har været.

I og med, at det er en konsekvens af boligforliget, er det også en konsekvens for socialdemokratiet, at vi kan støtte dette lovforslag, også uanset at det er fremsat af den tidligere finansminister, hr. Anders Andersen.

Vi kan altså acceptere, at man forhøjer det grundlag, som lejeværdien beregnes af, med 15 pct. i 1975 og teoretisk med 25 pct. i 1976 og stadig væk teoretisk med 35 pct. i 1977. Når jeg siger „teoretisk“ om 1976 og 1977, så er det, fordi vi har tiltro til, at skatte- og afgiftsministeren meget hurtigt vil komme med videregående forslag gældende for kalenderårene 1976 og 1977.

Vi kan også acceptere, at der er givet en særlig lempelse for de 67-årige, således at de ikke skal beregne lejeværdien med dette tillæg på de 15 pct. af ejendomsvurderingen.

Vi kan tiltræde, at standardfradraget fortsætter uændret med den ene procent, dog mindst 400 kroner og højst 2.000 kroner, og vi kan også tiltræde, at man har suppleret boligforliget på dette felt ved at afskaffe al fradragsret for renter i forbindelse med for sen skatteindbetaling.

Jeg vil godt fremhæve, at den foreslåede forhøjelse af lejeværdien for egen bolig efter vores opfattelse er det første beskedne skridt mod en fradragsreform. For socialdemokraterne er en skattereform først og fremmest en fradragsreform. Derfor må vi — og regeringen har jo også klart fremhævet det — hurtigt videre med en gradvis ophævelse af lejeværdibegrebet samtidig med en borttrapning af rentefradraget. Endemålet for os er, at bruttoindkomsten lægges til grund for beskatningen, og at bruttoindkomsten også lægges til grund for boligsikringen, statens uddannelsesstøtte og andre indtægtsregulerede ydelser.

Brixtofte (V):

Den vigtigste del af dette lovforslag vedrører reglerne for beregning af lejeværdi i 1975, i 1976 og i 1977. Forslaget, som oprin-

[Brixtefte.]

delig er fremsat af den tidligere regering, bygger på det boligforlig, der blev indgået den 11. juni 1974, og som nu fem partier deltager i. Allerede under debatten i går understregede hr. Christophersen på venstres vegne, at venstre naturligvis står ved boligforliget.

Endvidere må det endnu en gang understreges, at ændringer i boligforliget forudsætter, at forligspartierne kan blive enige om sådanne eventuelle ændringer. Hr. Christophersen sagde således i går på venstres vegne, at den nye regerings lovforslag om midlertidige driftslån til boligbyggeriet ikke kan fremmes, uden at forligspartierne er enige herom. Jeg vil i dag stærkt understrege, at det samme gælder eventuelle fremtidige ændringer i beregningen af lejeværdi og ændringer i fradragsretten for renter af gæld i fast ejendom. Venstre står ved den målsætning, som er nedfældet i boligforliget, men venstre vil gøre opmærksom på, at en vedtagelse af, hvorledes målsætningen skal opfyldes, forudsætter enighed mellem forligspartierne.

Jeg har med interesse i dag læst i Berlingske Tidende, at den nye skatteminister, hr. Svend Jakobsen, allerede nu drager meget konkrete konklusioner af den betænkning om rentefradragsretten og lejeværdien i fremtiden, som et udvalg netop har gjort færdig. Jeg må sige, at nogle af konklusionerne er noget forhastede efter venstres mening. F. eks. siger skatteministeren til Berlingske Tidende, at han går ind for en afviklingsmetode, der ikke kan undgå at skabe usikkerhed for de fremtidige parcelhusejere. En sådan usikkerhed kan påvirke nybyggeriet i nedadgående retning, hvilket næppe kan have været skatteministerens hensigt.

Det foreliggende lovforslag indebærer en gradvis lejeværdiforhøjelse, som efter venstres mening står i et rimeligt og afbalanceret forhold til de huslejestigninger, der vil finde sted i de lejede boliger. En sådan balance var en forudsætning for, at venstre kunne tilslutte sig boligforliget. Reglerne er endvidere blevet enklere, idet der nu anvendes samme vurdering for alle.

Endelig var det meget vigtigt for venstre, at man ikke med den nye ligningslov skulle sætte yderligere skel i befolkningen, der

bygger på tilfældige datoer. I boligforliget undgik vi således den store lejeværdi for huse erhvervet efter den 8. juni 1973. I såvel det oprindelige socialistiske flertals boligforlig som i den skitse, der var socialdemokratiets og de radikales oplæg til forhandlingerne, var det meningen, at familier, der købte efter den nævnte dato, skulle betale 4 pct. af 15. almindelige vurdering. Dette fælles forslag fra socialdemokratiet og det radikale venstre ville have ramt ungdommen urimeligt, for det er ungdommen, der etablerer sig, og det ville have ramt de familier, der skal flytte.

Endvidere ville en højere lejeværdi for de nye parcelhuse oven i den høje rente have svækket parcelhusbyggeriet endnu mere, end det har været tilfældet hidtil. Jeg tør derfor slet ikke tænke på, hvilke katastrofale virkninger for nybyggeriet der ville være indtruffet, hvis den radikale-socialdemokratiske skitse på dette punkt var indgået i boligforliget.

Til sidst vil jeg kort kommentere boligministerens udtalelse i går om, at det bør overvejes at udskyde ikrafttrædelsesdatoen for boliglovene. Allerede i går udtrykte hr. Christophersen betænkelighed på venstres vegne. Jeg vil gerne understrege i dag, at der er nøje balance mellem de øvrige boliglove og dette lovforslag. Hvis virkningerne af boligforliget for lejerne udskydes, kan den økonomiske balance mellem ejere og lejere forrykkes. Det må bekymre alle boligforligspartierne. Partierne i forliget skal derfor nøje overveje konsekvenserne af en udskydelse af ikrafttrædelsen under hensyn til denne balance.

Med disse bemærkninger vil jeg give venstres tilsagn om en hurtig og velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil fuldstændig undlade at komme ind på en eventuel — og jeg siger med understregning eventuel — aftrapning af rentefradragsretten. Da den første gang var til behandling, sagde jeg på fremskridtspartiets vegne, at vi troede ikke, det kunne lade sig gøre, og derfor vil jeg nøjes med at holde mig til det, der står i lovforslaget om lejeværdiberegningen.

For 14 måneder siden blev der også her i folketinget diskuteret parcelhusbeskatning.

[Kirsten Jacobsen.]

Dengang var det S og SFs boligforlig, der var til debat. Venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre tordnede imod, at landets parcelhusejere skulle beskattes fra hus og hjem. Enden på debatten blev et folketingsvalg. I den efterfølgende valgkamp, hvor også fremskridtspartiet og kristeligt folkeparti deltog, var der et klart flertal for, at landets parcelhusejere i fremtiden skulle kunne disponere i tillid til, at parcelhuslovgivningen ikke ville blive ændret både i tide og utide.

I storebededagsforliget fik fremskridtspartiet gennemført, at lejeværdien for 1974 ikke steg. Forhåbningerne om, at man derefter skulle anvende en forenklet og rimelig beskatningsform, brast imidlertid totalt, da 6 partier i folketinget på fandens fødselsdag den 11. juni sidste år indgik boligforliget.

Fremskridtspartiet havde flere måneder før anvist, hvordan der kunne gennemføres en lovgivning, som sikrede parcelhusejerne stabile økonomiske forhold. Vi foreslog, at reglerne for beregning af lejeværdi i 1975, 1976 og 1977 skulle være de samme som for 1974, dog forhøjet med 10 pct. pr. år — altså at den 13. almindelige vurdering skulle være beregningsgrundlaget. Derefter ville vi gå over til at anvende den 16. almindelige vurdering.

Det, forligspartierne nu vil gennemføre, er, at beregningsgrundlaget straks skal være den 15. almindelige vurdering plus 15 pct. i 1975, 25 pct. i 1976 og 35 pct. i 1977. Det er lystige udsigter. I forliget er der også anvendt den regel, at vi fortsat skal operere med omkring 16 forskellige satser, afhængige af hvornår man har erhvervet sin ejendom, hvornår man bygger til, hvor gammel man er, og hvad ejendommen i øvrigt er ansat til.

Det er den måde, forligspartierne vil forenkle vores lovgivning på. Selv folk, som til daglig beskæftiger sig med disse ting, må sidde med store skemaer for at finde ud af, hvilke regler de skal anvende. Bl. a. har Foreningen af statsautoriserede Revisorer ladet udarbejde en pjece på 3 sider. Det siger vist lidt om, hvor kinesisk disse regler er udformet. Selv ligningsmyndighederne har svært ved at finde ud af dem. Jeg fristes næsten til at tro, at forligspartierne har gjort det med vilje for at dække over, hvor

store byrder de i virkeligheden øser ud over parcelhusfolket her i Danmark.

Ejerlejlighederne har man stadig væk ikke givet ret til standardfradrag. De betragtes fortsat som en speciel pariakaste — endog af de samme partier, som i sin tid gennemførte loven om ejerlejligheder.

Når man har gennemgået dette lovforslag, så kommer man til at tænke på det gamle ord: ét er søkort at forstå, et andet skib at føre. Kan det virkelig ikke lykkes at få politikerne til at gennemføre en lovgivning, som også kan forstås af de mennesker, den skal gælde for? Det kan vel ikke være forligspartiernes mening, at hver lille parcelhusejer skal have ansat en statsautoriseret revisor for at finde ud af, hvordan hans ejendomsskema skal se ud. Det må derfor nu være endnu mere påkrævet, at den nye skatteminister fremover lader lejeværdibebudet indføre i ejendomsskemaet; i forvejen skal man jo anføre både navn, adresse, matr. nr. og masser af andet. I udvalget vil vi også arbejde for, at ejendomme, som omfatter både erhverv og privat beboelse, i fremtiden bliver særskilt vurderet. Reglen gælder jo allerede nu for landbrugsejendomme. Hvis man havde denne særskilte vurdering, ville man undgå vilkårlige skøn, som kan have mere eller mindre urimelige følger.

Hvis det ikke kan lade sig gøre, så vil jeg næsten ønske, at alle landets parcelhusejere indsendte deres ejendomsskemaer til skatte- og afgiftsudvalget og bad udvalgets medlemmer om at udfylde dem. Så var der måske et lille bitte håb om, at der næste gang kunne komme en smule mere fornuft i tingene. Men dog, jeg tror ikke engang et nyt medlem har lov til at være så optimistisk i dette ting.

Gudme (RV):

Jeg vil gerne begynde med at fastslå, som andre ordførere også har gjort det, at dette er et led i det boligforlig, som 6 partier indgik den 11. juni, og jeg kan på det radikale venstres vegne bekræfte, at beskrivelsen af boligforliget, systematikken med tillæggene på 15, 25 og 35 pct. til lejeværdien i 1975, 1976 og 1977 er sådan, som vi har aftalt dem. Jeg vil endvidere også gerne sige, at de udfyldende regler, som man har indføjet — det, som vi ikke havde aftalt, men som jo ligger på linje med det, man har brugt i tid-

[Gudme.]

ligere lejeværdifastsættelsesregler for de tilfælde, hvor man ikke har ejendommen vurderet — er fornuftige og rimelige. Vi kan derfor tilslutte os både det, der er aftalt, og den udfyldning, man har foretaget af det, der ikke var aftalt.

Når dette er sagt, så kan jeg da godt være enig med fru Kirsten Jacobsen i, at det, vi har opnået her, ikke ligefrem er noget overskueligt system. Det gælder både det, der er tale om for 1974, og det, vi får for 1975, 1976 og 1977. Men jeg vil gerne indskyde til fru Kirsten Jacobsen, der skruede sig højt op på en kritik netop af 1974-reglerne og den brugsanvisning, som statsautoriserede revisorer har udsendt med hensyn til dette år, at her må fru Kirsten Jacobsen og hendes parti lide fælles skibbrud med os andre. For de regler, der er vedtaget for 1974, og som er lige så uoverskuelige som dem, der kommer for 1976 og 1977 — det kan jeg godt erkende — dem har fru Kirsten Jacobsen og fremskridtspartiet stemt for. Jeg synes, man skylder at tilføje dette, når man nu fra fremskridtspartiets side kommer med disse agitatoriske overbud, disse forslag om at skemaerne skal sendes ind til skatte- og afgiftsudvalget, for at man dér kan udfylde dem for landets husejere. Så må hr. Glistrup og hans fæller i skatte- og afgiftsudvalget tage deres forholdsmæssige andel af de skemaer, vi får indsendt til udfyldning for 1974, for dér har man også været med fra fremskridtspartiets side.

Men altså for 1975, 1976 og 1977 har man ikke noget ansvar fra dette parti, dér må vi andre stå med ansvaret, og det må erkendes, at det er ansvaret for et nok så besværligt system, som vi skal klare os med igennem disse 3 år. At det er besværligt, har vi jo også fået konstateret i det bilag, vi allerede har fået omdelt nu her ved førstebehandling, nemlig en henvendelse fra Foreningen af danske Ligningskommissioner, hvor man sukker over, hvor svært det er, det, vi skal have med at gøre. Samtidig med at vi erkender vores forpligtelse over for det forlig, som vi har indgået, og som måske netop er blevet så knudret, fordi det skulle være et forlig mellem 6 partier, må vi prøve på under udvalgsforhandlingen og eventuelt på et senere tidspunkt ved en eventuel senere ændring af loven at se, om vi i fælles-

skab og enighed mellem de partier, der har indgået boligforliget, kunne finde en lidt smidigere løsning og i hvert fald imødekomme dem, der i det daglige skal arbejde med det, ligningskommissionerne, på nogle af de punkter, de kritiserer.

Det er altså den aftale, som er truffet, og som skal gælde for 3 år. Så er spørgsmålet, hvordan det kommer til at gå, når vi er over disse 3 år, når vi senere skal have en varig løsning. Om dette har vi jo fået en betænkning for nogle dage siden, som er tung løsning. Den har tilsyneladende ikke tynget skatte- og afgiftsministeren mere, end at han allerede har været i stand til ifølge Berlingske Tidende, som hr. Brixtofte citerede, at komme med nogle færdige meninger om, hvordan den fremtidige løsning skal være. Nogle færdige meninger, der ejendommeligt nok går noget på tværs af det, som betænkningen lyder på. Jeg vil ikke, som hr. Brixtofte antydede, sige, at dette direkte er i strid med det boligforlig, som skatte- og afgiftsministeren selv har været med til at indgå, men jeg vil venskabeligt opfordre skatte- og afgiftsministeren til, inden han kommer med alt for skrækkelige og funderede meninger med hensyn til, hvordan den videre ordning skal være, måske passende at drøfte det med os andre, der har været med til at indgå dette forlig. Jeg respekterer, at ministeren har en mening, men jeg henstiller til ministeren, at han ikke skruer sig alt for fast på denne mening. Jeg tror nok, der kan være grund til, at vi både læser og gennemtænker, hvad der står i betænkningen, inden vi kommer med noget forslag til, hvordan den fremtidige ordning skal være.

Endelig skal jeg tilføje, at der er tre detaljpunkter i lovforslaget, noget med Grønland, noget med renter og noget med bundne dyrtidsreguleringer. Alle disse tre detaljpunkter mener jeg — med forbehold for, at vi får set nærmere på det i udvalget — at vi fra mit partis side kan give tilslutning til.

Støtter (KF):

Efter en første gennemlæsning af den af hr. Gudme omtalte betænkning vedrørende beskatningsregler for ejerboliger er jeg kommet til det resultat, at den konservative gruppe ikke kan tage medansvar for gennemførelse af et af de heri skitserede forslag.

[Stetter.]

Hvis et af forslagene alligevel skulle blive gennemført, så ville det komplicere skatte-lovgivningen i et hidtil uset omfang, og så ville der virkelig være grund til fra fru Kirsten Jacobsens side at kritisere disse regler.

Reglerne for 1974 er mere komplicerede end de regler, som ministeren for skatter og afgifter har forelagt her for 1975 og 1976, og reglerne for 1974 stemte, som hr. Gudme allerede har gjort opmærksom på, fremskridtspartiet også for.

Man kunne med god grund beklage, at embedsmændenes store indsats på dette felt vedrørende denne betænkning ikke fører til noget, men på den anden side har vi nu fået slået fast, at en isoleret, gradvis afvikling af lejeværdibegrebet og en gradvis begrænsning af fradragsretten for renter af gæld i ejerboligen i realiteten er umulig at gennemføre. Det kan ikke bifaldes af teknikerne, og derfor kan man formentlig heller ikke vinde politisk tilslutning, og det er dog også et resultat.

Herefter skulle anden del af aftalen i boligforliget automatisk træde i kraft, nemlig de aftalte regler for beregning af lejeværdierne i 1976 og i 1977. Forinden den konservative gruppe giver endeligt grønt lys for disse lejeværdiforhøjelser, som er indarbejdet i lovforslaget, ønsker vi visse forudsætninger opfyldt.

For det første ønsker vi en endelig klarhed over, hvordan forhandlingerne om lejeværdigivningen forløber. Der er ikke noget nyt i dette standpunkt. Vi har stedse fastholdt, at en stigning i boligudgifterne ikke må ramme en enkelt kategori af boliger, medens andre mere eller mindre friholdes.

For det andet må vi vide, om regeringen søger sit forslag om midlertidige statslån til boligbyggeriet gennemført. Vi betragter en eventuel gennemførelse af dette forslag som et klart brud på boligforliget. Socialdemokratiet elsker tilsyneladende reguleringer og restriktioner. Nu vil regeringen på samme tid prøve at fremme og prøve at hæmme byggeriet. Den vil sætte gang i boligbyggeriet, herunder også i ejerboligbyggeriet, ved at tilbyde billige statslån til lav rente. Den vil hæmme byggeriet ved at forhøje lejeværdierne og, forstår jeg på ministerens udtalelse til dagspressen i dag, ved at afskaffe fradragsretten for renter af al privat gæld.

Det er jo ikke godt at vide, hvad der får den stærkeste virkning. Om billige statslån vil sætte mere gang i boligbyggeriet, eller om afskaffelse af rentefradraget vil få byggeriet til at gå endnu mere i stå. Vi må holde op med disse selvmodsigende forslag og foranstaltninger. Den konservative gruppe vil i hvert fald ikke deltage, såfremt disse skitserede vilkår bliver grundlaget for de videre forhandlinger.

De tre andre mindre forslag, som er indbygget i lovforslaget, er vi principielt tilhængere af. Der er enkeltheder vedrørende disse mindre forslag, som vi gerne vil se på i udvalget.

Ømann (SF):

Jeg er meget ked af, at dette ting ikke snart kan finde sine egne ben og sikre de nuværende parcellhusejere rimelige fremtidsvilkår, så de ved, hvad de har at rette sig efter. Det ved de jo ikke i dag. De, der skal bygge, ved heller intet som helst. De, der skal købe et hus — og der er mange, der skal det; de er nødt til at købe det, for mange steder ude i provinsen kan man kun bo i hus — ved heller ikke, hvad de går ind til. Jeg synes, det er helt uforsvarligt, at vi ikke hurtigst muligt finder ud af at stikke ud for befolkningen, hvilke vilkår de har, hvordan de kan bo. Dette at vælge sig et sted at bo, det er ikke bare noget, man gør sådan tilfældigt; det er noget, der har betydning lang tid fremover.

Vi skal selvfølgelig have en lejeværdi for 1975, det erkender vi da alle sammen. Jeg har ingen andel i fastsættelse af denne lejeværdi. Jeg synes, det er helt vilkårligt. Det må boligforligets partier om. Jeg kan ikke tiltræde, at man skal gå den vej stadig væk at forhøje lejeværdien. Det er at opfordre folk til stadig væk at stifte mere gæld. Jeg kan langt mindre tiltræde, at man også fastsætter den for 1976 og 1977, for det er netop at knæsette galskaben, at få folk til at disponere efter, at nu gælder det om at skabe endnu mere gæld.

Vi fører denne debat i en situation, hvor der netop er kommet en meget omfangsrig betænkning om, hvordan de stakkels parcellhusejere nu skal gerere sig i fremtiden. Jeg må nok sige, at det er en skuffelse. Jeg vil meget gerne i denne debat have placeret ansvaret for, at dette udvalg har fået et

[Ømann.]

kommissorium, som var helt umuligt at arbejde med. Nu blev kommissoriet, så vidt jeg ved — her skal jeg frikende finansminister Anders Andersen, han havde ikke noget med det at gøre — forfattet i folketingets boligudvalg. Dér sørgede man ikke for at få medtaget al privat gæld. Guderne skal vide, at der er problemer forbundet med at sondre imellem erhvervsmæssig gæld og privat gæld, men at sondre imellem privat gæld i støvsuger og privat gæld i hus, det er i hvert fald fuldstændig umuligt. Det var det, man stillede udvalget over for i dette kommissorium. Så er der jo ikke noget at sige til, at bureaukrater, som de er, så undlader at tage telefonen og ringe op til hr. Anders Andersen og sige: „Hvorfor stiller I os en umulig opgave? Kan det virkelig være rigtigt?“ Embedsmænd ved ikke, at telefonen er opfundet. De tog altså kommissoriet for pålydende, loyale som de er. Eller er de loyale? Var det simpelt hen en despekt for det kommissorium, de havde fået, som fik dem til at sige: „Vi følger kommissoriet nøje“, ligesom når postekspedienter følger reglementet nøje: Go slow! Hvad var hemmeligheden? Jeg tror, man i dette udvalg, som hr. Anders Andersen har nedsat, har haft en vældig evne til at indsætte nogle, der havde ulyst til at gå om bord i opgaven. Så siger man selvfølgelig: „Nå ja, det indarbejder vi — selvfølgelig skal man sondre imellem renter i hus og private renter i øvrigt“. Så kan man fremsætte et forslag. Ved I, hvad det går ud på? Det er helt fantastisk: man skal måned for måned opgøre, hvilken gæld man ikke kan trække renterne fra for — måned for måned. Man skulle tro, disse mennesker aldrig nogen sinde havde set en skatteligning. Man vil basere det på, om gælden tilfældigvis er tinglyst i fast ejendom. Hvis man har lidt fantasi med hensyn til sorte penge og sort gæld, så kan man jo sige sig selv, at dette forslag, det er at lukke op for ureglementeret stiftelse af utinglyst gæld. Vi har det heldigvis sådan, at de fleste synes, gældsforhold skal være tinglyst og der skal være sikkerhed, prioriteterne skal være i orden. Dette forslag ville simpelt hen være en katastrofe. Jeg kan godt forstå de to udvalgsmedlemmer, som er flygtet vildt fra forslaget og har sagt: „Det kan vi ikke medvirke til“. Jeg vil tilslutte mig dem.

Nej, det kan man ikke. Men man kan ikke fritage disse to udvalgsmedlemmer for et ansvar for udvalgsarbejdet, for at udvalget kom i den situation, at det skulle aflevere et dårligt stykke arbejde, som ikke har ført os en tøddel frem — ud over de problemstillinger, som vi hidtil har fået fra finansministeriets sædvanlige embedsmænd.

Jeg kan ikke tilsige vores positive medvirken til dette forslag. Jeg kan derimod tilsige vores positive medvirken til at rette op, hvad der er gjort fejl med hensyn til hele denne affære om parcelhusenes stilling.

Arne Bjerregaard (KrF):

Dette lovforslag er jo også en konsekvens af boligforliget, og derfor skal jeg såmænd ikke knytte mange bemærkninger til det. Jeg vil dog gerne give fru Kirsten Jacobsen ret i, at lejeværdiberegningerne stadig væk er for udviklede, og jeg vil også sige, at vi fra kristeligt folkepartis side gerne vil være med til i udvalget at forenkle beregningen. Som det allerede er sagt, har vi jo fra ligningskommissionerne fået et notat, hvor de netop retter en vis kritik mod den måde, vi har ønsket det skulle udregnes på, og jeg mener, at vi i udvalget må se på dette og rette os efter den kritik og prøve på, om det ikke skulle være muligt at få en bedre og nemmere lejeværdiberegning end den, vi er blevet enige om. Det ville simpelt hen være ganske urimeligt, hvis vi ikke tog til efterretning og søgte at rette os efter de forslag, som kommer fra kompetente mennesker med hensyn til at udforme vores lovgivning så forenklet, at almindelige mennesker kan forstå den.

Så jeg skal gerne fra vort partis side sige til fremskridtspartiet, at på det område er vi ganske enige. Vi må prøve på at forenkle dette så meget som muligt, og jeg vil også tro, de andre forligspartier er indstillet på, at vi får forenklet denne beregning så meget som muligt.

Kaj Hansen (DKP):

Dette forslag hører altså også med til boligforliget. Jeg vil næsten gå ud fra, at det ikke kan vedtages, jeg kan dårlig tænke mig, at folketinget kan vedtage en sådan misk-masklov som den, der foreligger her. Det er klart, at grundprincipperne i ligningsloven om lejeværdiregler er forkerte.

[Kaj Hansen.]

Kommunisterne mener, at de særlige skatteordninger for parcellusejere osv. skal fjernes i løbet af en årrække; det bør overhovedet ikke være sådan, at boligforholdene øver indflydelse på skattens størrelse, og det gør den jo heller ikke for lejerne. Man skulle i stedet have koncentreret sig lidt om det forslag, kommunisterne har fremsat om indefrysning af værdistigninger på jord og fast ejendom som et led i en ny boligpolitik. Disse forslag burde være behandlet før det meget mærkelige forslag, vi her har til behandling.

Det er jo også sådan, at hele boligsektoren bliver mere og mere kaotisk, samtidig med at boligbyggeriet går i stå, og det burde snart stå ikke alene regeringen, men det samlede folketing klart, at man med et lovforslag som dette ikke kan dække over boligpolitikens fallit.

Til lovforslagets nr. 1 vil jeg sige, at det er jo en følge af den bundne opsparing, som vi var imod, ligesom vi var imod arbejdsgivertilskuddene og disse tilskud på 1,9 mia kr. De har i virkeligheden ikke hjulpet det mindste; vi har jo også set, at vi alligevel har fået 150.000 arbejdsløse. Hver gang man laver nye lejeværdiregler, kræver det en stor ekstrainsats at lære disse nye regler at kende, en strøm af cirkulærer og meget, meget andet. Der er jo heller ikke tale om nogen forenkling af reglerne eller en mere retfærdig boligpolitik. Man bibeholder den 8. december 1969 som en højtidelig dag, der i sig selv betyder en forskel i lejeværdien på mellem 4.000 kr. og 8.000 kr., alt efter huse-nes størrelse. Dernæst foreslår man, at den 15. alm. vurdering forhøjes med 15 pct. i 1975, med 25 pct. i 1976 og med 35 pct. i 1977. At man netop har valgt disse procenter, forekommer umotiveret. Hvis nu ejerboligerne ikke stiger i den takt, man har forudsat her, hvad så? Så skal vi til at lave det om igen.

Landbrugets stuehuse foreslås nu inddraget i beregningen af lejeværdi, og det burde de vel have været for længst, men det har de

ikke været. I stedet har landmændene betalt kapitalvindingsskat af fortjenesten på stuehusene, og det var måske en enkel løsning. Men da man nu udskiller stuehusene til selvstændig vurdering, må man vel for retfærdighedens skyld også ændre reglerne om kapitalvindingsskat af landbrugets stuehuse, så de får samme regler som andre ejerboliger.

Der er også en mærkelig inkonsekvens i, at mens man forhøjer lejeværdierne, og mens ejendomspriserne stiger, fastholder man standardfradraget for vedligeholdelse. Hele lovforslaget er i sig selv inkonsekvent.

Så er der kommet den meget digre betænkning om beskatningsregler for ejerboliger, som flere ordførere har været inde på, og den havner vel nok i papirkurven, for der er næppe nogen, der ved, hvad den skal bruges til. Hele kommissoriet har været forkert, hvis man tror, man kan skille renter af gæld i parcelluse fra renter af anden gæld. Det er jo også lange herrens tider siden, kommunisterne har foreslået, at parcellusspørgsmålet løses i forbindelse med en skattereform, hvor man fjerner alle renter af gæld fra selvangivelsen.

Man kan gå to veje: man kan gå den vej, vi har anvist, og hvis man ikke vil det, så må man søge den størst mulige retfærdighed gennemført under hensyntagen til de gældende principper. Men jeg synes, at det foreliggende forslag ikke følger nogen af delene. Det er et middelmådigt forslag, som bidrager til at skabe stadig øget forvirring omkring lejeværdireglerne, og det kan i virkeligheden først og fremmest kun interessere revisorer, advokater og den slags, som tjener tykt på tolkningen af de lovændringer og den lovgivning, der gennemføres i folketinget, hvis den er af den art, som vi her er blevet præ-senteret for.

Erhard Jakobsen (CD):

Mit partis ordfører i boligspørgsmål, hr. Arnfast, var jo i går inde på den nye situation, som vi fandt der rådede på dette område, og man kan vel sige, at netop i det

[Erhard Jakobsen.]

spørgsmål, der ligger her i dag, kommer det nok særlig stærkt frem; jeg synes nok, det er specielt her, man kan sige, at det er totalt nye forudsætninger, man nu står over for.

Da man i sin tid blev enig — 6 partier — om bl. a. dette lovforslag, var det ud fra et synspunkt, som havde været grundlæggende i mange år, noget, som vi bl. a. havde hørt udefra: i Danmark bor folk for billigt — altså sagt generelt — og derfor får de for mange penge tilovers til at købe andre ting for; resultatet er det store valutaunderskud. Det var situationen; det er den, vi har kendt i adskillige år. Den er nu fundamentalt forandret, og alene det mener vi er en tilstrækkelig forudsætning for, at man bør opgive at sætte såvel husleje som folks skatter som følge af øget lejeværdi i vejret.

I dag er det jo den fremherskende politik, det, vi alle sammen har i tankerne, at holde omkostningerne nede. Bl. a. for at gøre det har man nedsat de direkte skatter med 7 mia kr. Hvor er så fornuften i, samtidig med at man gør det for at holde omkostningerne nede, at sætte de direkte skatter, der skyldes nogle ejendomsværdier, som i mange tilfælde er helt hen i vejret, i alt fald stigningerne, op? Hvordan passer det sammen med en politik, der i øvrigt går ud på at holde omkostningerne nede? Vi mener at kunne sige, det er fuldstændig nye forudsætninger.

Det synes jeg også gælder med hensyn til den skala, man har lagt, de 15 pct., de 25 pct., de 35 pct. Er den ikke grebet fuldstændig ud af luften i dag? Ved man, om ejendomme faktisk vil stige med 15 pct., med 25 pct. eller med 35 pct., eller vil de måske slet ikke stige? Hvad ved man om det nu? Må man ikke sige, at det var rigtignok helt andre forudsætninger, da man stak disse tal ind i lovforslaget, end dem, der hersker i dag?

Sådan synes vi det i hvert fald, og det er jo ikke en tanke, vi lægger frem som ny for dette ting, vi sagde det bl. a. før valget klart og tydeligt og har dermed naturligvis vort mandat i orden. Skulle nogen blive så kede af det, at de ikke mere vil have centrumdemokraterne med i et forlig så, havde jeg nær sagt, bliver det værst for dem selv, for det kan jo være nødvendigt i en hel række forbindelser.

Vi finder altså, at under de forhold, jeg

har nævnt her, med de ændrede forudsætninger, er de ulemper, som vi også dengang klart erkendte der var ved ordningen, nu blevet så tyngende, at det må være det afgørende. Der er en urimelig forskel ikke mellem rige og fattige, men mellem folk, der bor i nogle egne af landet, og folk, der bor i andre egne af landet. Det er tværtimod på tværs af grænsen i indkomst; mange mennesker med lav indkomst vil, om dette lovforslag blive vedtaget, komme til at betale en betydelig højere skat end før, mens andre med højere indkomst vil slippe forholdsvis billigt.

Jeg skal kun til slut sige, at mit parti ser med forventning hen til det, som en anden hr. Jakobsen, nemlig ministeren for skatter og afgifter, har været inde på. Vi vil gerne bidrage til at fremme den diskussion ved snarest muligt at komme med forslag i retning af, at man sætter en maksimumsgrænse på 30.000 kr. i fradrag for nye låntagere, og at man så også kommer med en skitse til, hvordan man over f. eks. 15 år kan bringe alle fradrag ned på 10.000 kr. Vi tror, at man kun derved kan komme ud over den dårlige start, som denne diskussion har fået ved den betænkning, der er kommet frem. Betænkningen er udmærket, den er velment, men den har givet en dårlig start til den diskussion, som er meget, meget påtrængende.

Wilhelm (VS):

Mit parti er modstander af skattefradragreglerne såvel som af den anden side af problemet, altså beskattningen af det såkaldte overskud på egen bolig. Vi er imod disse fradragregler, fordi det er det uden sammenligning dyreste boligsubsidium, der forekommer herhjemme; det er jo beregnet nu til at koste som et indirekte tilskud andre skatteydere og i øvrigt også de pågældende selv alt i alt 5-6 mia kr. på årsbasis.

Vi er også imod det, fordi den fordeling, det fører til inden for parcellusejergruppen, ikke bare er usocial, men er direkte asocial, altså de største tilskud til de største indtægter, både fordi disse jævnt hen har de dyreste huse og får de største tilskud på den måde, men også fordi de selv med det samme hus har større tilskud, jo højere indtægten og marginalbeskattningen er. Altså et trods alt — heldigvis da — temmelig ene-

[Wilhelm.]

stående tilfælde af, at en lovgivning er direkte asocial i sin udformning.

Men vi er især imod disse ordninger, fordi denne skattefradragsfidus, eller hvad man nu kalder det, jo uundgåelig bliver kapitaliseret i huspriserne. Modstanden mod ordningen er altså ikke noget, der for vores vedkommende skal vendes som en slags hetz mod parcelhusejere: vi mener i virkeligheden ikke, at ganske almindelige parcelhusejere har nogen som helst fordel af dette skattefradrag, fordi det for længst er gået hen og blevet kapitaliseret i huspriserne. Nu er de gået ind på at blive parcelhusejere på de vilkår, og derfor er det også klart for os, at man ikke kan komme, som jeg tror hr. Kaj Hansen på det nærmeste foretrak, fra den ene dag til den anden og erstatte denne fradragsordning med blot at indefryse værdistigningerne. De sidder i de første år, uden at der er indtrådt nogen værdistigninger, med meget, meget betydelige boligudgifter, som delvis udspringer af, at fradragsordningen er blevet kapitaliseret, og folk, man har lokket ud på parcelhusmarkedet, kan man selvfølgelig ikke fjerne grunden under med hensyn til deres hus og hjem ved simpelt hen at ophæve denne ordning fra den ene dag til den anden; det må kræve en aftrapningsperiode. Vi mener, det kan gøres hurtigere end de 15 år; som inflationen løber for tiden, og endda som den har løbet i gennemsnit i de sidste 10 år, kunne denne fradragsregel, hvis man blot sætter sig den betingelse, at folk i realudgift aldrig skal sidde hårdere end det år, de startede, snildt aftrappes på ned til 7-8 år.

Om den store betænkning, vi har fået for nogle dage siden, vil jeg sige, at den jo nok har været udsat for sabotage, allerede før den blev skrevet. Det har været nævnt, hvor håbløst umuligt kommissoriet var, og det kan jeg kun tilslutte mig. Jeg synes også, at hr. Stetters udtalelse her i dag, hvor han på forhånd afviser alle de modeller, der er nævnt i den betænkning, tyder på, at der slet ikke var nogen god vilje til stede fra starten, da man som led i boligforliget blev enig om at lade dette undersøge i det lille udvalg. Hvordan man på forhånd kan afvise alle modeller, når der er opstillet 4 muligheder og de 3 af dem rent faktisk ikke er gen-

nemarbejdet i betænkningen, men så at sige er helt summarisk afvist allerede en halv side længere henne end dér, hvor de bliver foreslået, kan egentlig kun forstås, hvis man fra starten har udvist dårlig vilje i spørgsmålet om at finde en aftrapningsordning.

Men bortset fra hvad der er af politisk vilje og ikke-vilje, har kommissoriet selvfølgelig i sig selv været umuligt. Jeg kan også beklage, at man har holdt sig så loyalt inden for kommissoriet, men det er vel på en måde ikke rimeligt at forvente andet.

Det, jeg synes er allermost fantastisk ved den betænkning, er, at lige præcis det, der bliver gjort til hovedpinen i dette spørgsmål, og det, som vælter den ene model efter den anden, det ene udtænkte forslag efter det andet, nemlig spørgsmålet, om man kan skelne mellem privat gæld og erhvervsmæssig gæld, har ikke medført, at der på noget som helst sted i de 226 sider er gjort forsøg på at give en antydning af, hvor stor en del af parcelhusejerne der overhovedet har det problem, som overhovedet anstifter erhvervsmæssig gæld, om det måske er et lille bitte, bitte marginalproblem, som må tackles på en anden måde, fordi vi jo ikke kan smadre hele vores skattelovgivning på grund af, at 5 pct. eller 10 pct. har et særligt problem. Det findes der ikke nogen opgørelse over. Der findes ét enkelt sted en oplysning, der synes at vise, at langt det meste af, hvad der tinglyses i boliger, rent faktisk bruges til boligformål, altså de 89 pct., og det siger jo noget om fordelingen af den private gæld på boligformål og på andre ting. Men hvad angår selve hovedspørgsmålet, man er løbet sur i: kan man klare det dér med at skelne privat gæld fra erhvervsmæssig gæld? Har man simpelt hen så at sige accepteret barrieren på forhånd uden nogetsteds at gøre rede for, hvor mange mennesker dette egentlig er et problem for, hvor stort problemet med andre ord er?

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet er særdeles betænkelig ved den foreslåede § 17 A, nemlig bestemmelsen om, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ikke kan fradrages udgifter til renter af skatter samt told- og forbrugsafgifter. Det, der er tale om her, er jo en generel bestemmelse, som må ses i

[Kjærulff-Schmidt.]

sammenhæng med de forskellige rentebestemmelser for morarenter, som i hastigt tempo er blevet ændret igennem de sidste år, tilsyneladende uden noget blik for en indre konsekvens eller indre sammenhæng imellem disse regler.

Det, der er sket nu, er, at renteniveaue for morarenter i skattesager er 1 pct. om måneden; uden fradragsret og med en marginalskat på 60 pct. svarer dette til en normal kassekreditrente på omkring 30 pct. om året. Hertil kommer restskattetillægget på 8 pct., som heller ikke er fradragsberettiget, og det svarer til en kassekreditrente på omkring 20 pct. om året. Det giver en helt uforvarlig og urimelig rentebelastning; ikke mindst i skattesager giver det en helt urimelig forringelse af retssikkerheden, et alvorligt handicap i retssikkerheden, fordi de renteomkostninger, der løber på i skattesager, betyder, at den mindre industridrivende, den mindre håndværker eller den mindre handlende, som skal føre en skattesag, faktisk ikke har råd til det. Det giver ulighed, fordi den økonomisk velfunderede skatteyder, der kan låne skattebeløbet i sin bank til kassekreditrente, bevarer sin fradragsret.

Jeg efterlyser en forklaring på den ændrede holdning hos de gamle partier til disse spørgsmål. Mens hr. Grünbaum var finansminister, udtalte han i et svar til skatte- og afgiftsudvalget den 25. maj 1973, at der var alvorlige betænkeligheder ved at afskaffe fradragsretten for morarenter; det ville efter hr. Grünbaums opfattelse ramme de økonomisk dårligst stillede. Hvorfor skiftede socialdemokratiet standpunkt? Og da socialdemokratiet fremsatte forslag den 5. februar 1974 om ændret restskatteopkrævning, var hr. Anders Andersen og hr. Stetter overordentlig betænkelige ved forslaget om at afskaffe fradragsretten for morarenterne. Hvor blev betænkelighederne af? Problemet er der stadig væk. Problemet er det samme eller måske snarere større i den urskov af morarentebestemmelser, der er vokset op igennem de sidste par år. Betænkelighederne var til stede hos de gamle partier dengang. Hvor blev disse betænkeligheder af? Mit parti er stadig væk betænkeligt, men vi vil tage konsekvensen af vore betænkeligheder, og den konsekvens er, at vi vil stemme imod dette forslag.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Jeg vil gerne begynde med at takke de ordførere, der har givet tilsagn om at medvirke ved dette forslags gennemførelse.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til de ting, der er sagt. Jeg skal til de bemærkninger, hr. Kjærulff-Schmidt her til sidst fremførte, sige, at vi anser det for uacceptabelt, at de ydelser, der skal indbetales til det offentlige, ikke bliver indbetalt til tiden, og vi anser det for rimeligt at udvide det område, hvor man ikke har fradragsret for den morarente, der løber på, i de tilfælde, hvor disse ydelser ikke kommer på det tidspunkt, de skal. Jeg vil gerne understrege, at det jo er en ting, der har været ganske meget fremme i den offentlige debat og ikke accepteres af befolkningen, at der er ganske store restskatter såvel vedrørende personskatten som vedrørende indbetalinger eksempelvis af indeholdt A-skat. Jeg skal tilføje, at vi har et arbejde i gang for at nå frem til en fælles morarentesats for alle skatte- og afgiftsområderne.

Jeg vil derefter gerne sige til fru Kirsten Jacobsen, at det var jo en forenklet fremstilling af fremskridtspartiets tidligere tanker omkring lejeværdibestemmelserne, der blev fremført her fra talerstolen for lidt siden. Det var jo netop en henvisning til, at man skulle operere med de samme gamle lejeværdier og så tillægge 10 pct. om året. Men sagen er, at hvis man tager udgangspunkt i fremskridtspartiets forslag, har man henholdsvis 4 pct. af 13. alm. vurdering, 4 pct. af 14. alm. vurdering og det beløb, som det er blevet til i 1973, og det er så det, man arbejder videre på med tillæg af 10 pct.

Det, der sker i det forslag, der foreligger her, er jo, at vi ganske vist går frem til 15. alm. vurdering for alle, men samtidig reducerer procenten, således at den svarer til de procenter, der var udgangspunktet for fremskridtspartiets forslag. Derfor er det, der bliver tilbage, når man skræller omsvøbet af, at vi her foreslår for 1975 15 pct., hvor fremskridtspartiet foreslog 10 pct. Til gengæld ville fremskridtspartiets forslag have betydet, at der hvert år blev tillagt 10 pct. af den forhøjede lejeværdi, så når vi kommer til vejs ende, ville tallet, så vidt jeg kan vurdere, praktisk talt på kroner være det samme.

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Må jeg derefter sige, at de problemer, som fru Kirsten Jacobsen ridsede op her, og som har ført til, at statsautoriserede revisorer har udgivet en hel bog i år, er jo kun kommet til verden og har kun kunnet blive til lov i kraft af fremskridtspartiets stemmer. Vi har for 1974 det mest komplicerede system af lejeværdiregler, vi på noget tidspunkt har haft. Vi har vedtaget forslag her i tinget om en ændring, der skabte væsentlige forenklinger. Den blev fjernet af den tidligere regering sammen med en række partier her i folketinget, herunder fremskridtspartiet. Jeg var ordfører for mit parti ved den lejlighed og havde lejlighed til at sige til hr. Glistrup, at man samtidig med gennemførelsen af denne lov gennemførte den mest komplicerede lovgivning, der overhovedet på noget tidspunkt var gennemført i det danske folketing. Så disse problemer, som fru Kirsten Jacobsen rigtigt ridsede op, har fremskridtspartiet et ganske stort ansvar for.

Så vil jeg godt lige i forbindelse med dette problem sige — jeg tror, det var hr. Gudme, der nævnte, at reglerne stadig væk vil være lige komplicerede — at det er jo i hvert fald ikke tilfældet. Der sker en ganske væsentlig forenkling for borgerne ved, at man for alle skal tage udgangspunkt i 15. alm. vurdering. Vi har tilbage det problem, som nogle ordførere også var inde på, når der sker ændringer og tilbygninger. Men det er jo åbenbart for alle, at når vi tager udgangspunkt i en vurdering fra 1973, er de problemer, der følger af om- og tilbygninger og omvurderinger osv., meget, meget færre og meget, meget mindre, end når vi opererer med vurderinger, der ligger tilbage i 1963, henholdsvis 1969. Jeg vil derfor fastslå, at forslaget, som det foreligger, betyder en ganske stor forenkling af lejeværdireglerne i forhold til dem, der har været gældende de seneste år og især i 1974.

Jeg vil derefter til hr. Ømann sige, at det jo ikke er en hel særlig ting, at vi nu opererer med at fastlægge lejeværdierne for nogle år. Det gjaldt også i den aftale, vi i sin tid traf med SF, og det, som førte til vedtagelsen af en ligningslov i sommeren 1973; deri var også indeholdt lejeværdierne for nogle år, der var tale om en optrapning af lejeværdiprocenterne. Her vil jeg gerne understre-

ge, at det, der sker med forhøjelsen af ejendomsværdien med 15 pct. i 1975, med 25 pct. i 1976 og med 35 pct. i 1977, jo ikke er udtryk for, at der nødvendigvis nøjagtigt skal være denne ejendomsværdi, denne handelsværdi på dette tidspunkt. Det er jo en måde at regulere lejeværdien på, der er sat ind i stedet for den, som den forrige regering igen, altså den tidligere socialdemokratiske regering, gennemførte, hvor man ændrede procenterne og havde en stigende procent pr. år. Her får man i stedet for en stigende lejeværdi som udgangspunkt for beregningen, og vi har derefter procenterne fastlåst i den periode, denne lov skal være gældende.

Jeg vil godt derudover gøre nogle enkelte bemærkninger til det, der er sagt omkring den betænkning, som foreligger. Jeg vil gerne her sige, at der skal ikke herske tvivl om, hvem der er ansvarlig for det kommissorium, der er givet udvalget. Det er de 6 partier, der indgik en boligaftale. Disse 6 partier udformede kommissoriet i fællesskab. Det er ikke ændret af den tidligere finansminister, da han gav udvalget opgaven, og jeg kan tilføje, at udvalget har holdt sig til det kommissorium; de har på nogle områder givet udtryk for nogle ting og foretaget en vurdering af nogle ting, der ligger ved siden af kommissoriet og det skal de bestemt ikke have utak for, men forslaget, således som det er udarbejdet, er udarbejdet i overensstemmelse med det kommissorium, som de 6 forligspartier gav det.

Jeg vil derefter godt sige, at det er ikke rigtigt, som der står i Berlingske Tidende i dag, at ministeren vil gå sine egne veje. Ministeren ved udmærket, at han skal have et flertal med sig for at kunne gennemføre lovgivningen. Han ved også, at der ligger en aftale mellem 6 partier om at ændre og påbegynde afviklingen af de eksisterende beskatningsregler for ejerboliger pr. 1. januar 1976, og jeg har for nogle dage siden udtalt, at jeg, når partierne havde haft lejlighed til at sætte sig ind i betænkningen, ville indbyde til et møde, hvor vi kunne drøfte, hvilke konklusioner der måtte drages på grundlag af betænkningen. Det løfte, som jeg har givet, og som har været citeret også i dagspressen, har jeg tænkt mig at leve op til, og jeg håber, at de 6 partier vil tage imod en sådan indbydelse en af de nærmeste dage.

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Jeg mener imidlertid ikke, det skal forhindre, at vi giver udtryk for nogle synspunkter på de muligheder, der ligger. Jeg mener ikke, det skal forhindre, at jeg giver udtryk for nogle synspunkter, der er regeringens, og som kom til udtryk også i statsministerens tiltrædelsestale. Det er det, som sker i Berlingske Tidende i dag, og jeg kan sige, at vi er parat til at drøfte den fremgangsmåde, der kan vinde tilslutning, og jeg vil i den forbindelse gerne sige til hr. Erhard Jakobsen, at selv om jeg forstår, han er stået af boligforliget, lå der en positiv tilkendegivelse om at medvirke til den langsigtede parcelhusløsning; det synes jeg er i orden, og det vil jeg gerne takke for.

Derimod må jeg til hr. Stetter sige, at jeg var en lille smule skuffet over den formulering, som hr. Stetter anvendte, idet jeg måtte opfatte den sådan, at da det hovedforslag, der ligger fra udvalget, ikke er gennemførligt uden ganske store administrative besværligheder og nye vanskeligheder i vor skattelovgivning, var det, som om vores aftale dermed var lagt på hylden. Jeg håber ikke, det skulle opfattes sådan, jeg håber, at vi kan gå ind i drøftelser om, hvilke supplerende ting der skal gennemføres, for at der kan leves op til den fælles målsætning, som de 6 partier gjorde om, at vi pr. 1. januar 1976 vil påbegynde afviklingen af de nuværende beskatningsregler for ejerboliger.

Jeg skal tilsige min og regeringens medvirken hertil, og jeg skal til allersidst derudover tilsige medvirken i det udvalgsarbejde, som nu går i gang, herunder også omkring det forslag, der ligger fra ligningskommissionerne. Men jeg vil blot gøre den enkelte bemærkning, at der jo i de beregninger, som er foretaget i notatet, i hvert fald har indsneget sig den misforståelse, at der skal laves en særlig beregning for fremtidige tilbygninger, således at den enkelte husejer kan komme til at operere med to forskellige procenter. Det er ikke i overensstemmelse med det forslag, der ligger til behandling i dag.

Brixtofte (V):

Jeg vil sige tak til ministeren for skatter og afgifter for hans svar. Jeg kan sige, at venstre selvfølgelig gerne vil medvirke til de drøftelser, som ministeren indbyder til, men

jeg vil samtidig sige, at ministeren nok skal være varsom med at komme med udtalelser, som skræmmer nye og kommende parcelhusejere, og jeg mener, at de udtalelser, der er kommet i Berlingske Tidende i dag, kan medvirke hertil.

Dernæst til fru Kirsten Jacobsen fra fremskridtspartiet, der endnu en gang viser, hvordan fremskridtspartiet kan argumentere: fremskridtspartiet vælger at kritisere det bestående og henviser til, at det er så og så indviklet i 1974, at man ligefrem skal lave en stor pjece, der viser, hvor indviklet det er. Nu er det altså sådan, som hr. Gudme gjorde opmærksom på, at den pjece, som de statsautoriserede revisorer har lavet, vedrører lejeværdier for 1974, dvs. de lejeværdier, som fremskridtspartiet selv har stemt for. Derfor må jeg spørge, om det virkelig kan være rigtigt, at fremskridtspartiet har stemt for et så elendigt forslag.

Dernæst er det sådan, at de nye regler, der kommer til at gælde, er mere enkle end de regler, fremskridtspartiet har stemt for, og hvordan kan man kritisere noget, der er enklere end det, man selv har stemt for?

Endelig som det tredje var der et oplæg til boligforhandlingerne fra 23. april 1974, hvor fremskridtspartiet kom med forslag til lejeværdistigninger, der faktisk stort set svarer til de lejeværdistigninger, der nu er blevet foreslået.

Endelig til sidst til hr. Erhard Jakobsen: vi må respektere, at vi har forskellig opfattelse af, om forudsætningerne for boligforliget er bristet; venstre er ikke enig med socialdemokraterne i den opfattelse, men det er der ikke noget at gøre ved. I går havde vi en meget grundig drøftelse af det forhold, så det er der ikke grund til at gentage.

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er flere ordførere, der har hængt sig i, at vi skulle have medansvar for de lejeværdiregler, der var gældende i 1974. Det skal jeg da gerne give de ordførere ret i, det havde vi; det sagde jeg for øvrigt i mit første indlæg, så man behøvede ikke at have insinueret, at jeg ikke ville stå ved det. Men grunden til, at vi gik med til det, var simpelt hen, at på det tidspunkt måtte der skaffes klarhed for parcelhusejerne over, hvor de stod, der måtte vedtages et eller andet. Og da man ikke kunne komme frem

[Kirsten Jacobsen.]

med noget andet, var det nemmere at vedtage det, der havde været gældende året før. Det var baggrunden.

I anledning af, at hr. Brixtofte insinuerer, at vores forslag til lejeværdiberegning skulle være dyrere, har jeg siddet og konstrueret et ganske konkret eksempel, gående ud på en ejendom, som er erhvervet før den 8. december 1969; hvis man for den havde en ejendomsværdi efter 13. alm. vurdering på 200.000 kr., ville lejeværdien i 1975 være 8.800 kr., i 1976 9.680 kr. og i 1977 10.648 kr. ifølge vores forslag. Ifølge boligforligets forslag, hvis man går ud fra, at ejendommen er steget bare med 120 pct. fra den 13. til den 15. alm. vurdering, vil lejeværdien i 1975 være 10.350 kr., i 1976 11.250 kr. og i 1977 12.000 kr. Det må vist selv hr. Brixtofte kunne se forskellen i.

Gudme (RV):

Jeg værdsætter skatte- og afgiftsministerens redelighed, det har jeg gjort i de egenskaber, vi tidligere har truffet ham: som formand for boligudvalget, som boligminister og som ganske almindeligt medlem som os andre, og det gælder altså også i hans nye egenskab, hvor vi jo nu fik et klart dementi af de udtalelser, der står i Berlingske Tidende i dag, og det kan jeg kun takke for.

Jeg takker samtidig for tilsagnet om, at der, før der sker noget med hensyn til fremsættelse af forslag, finder en drøftelse sted med de øvrige forligspartier, og jeg henstiller bare, at vi får en vis betænkningstid, for, som jeg sagde før, vi andre skal lige have lov til at sunde os lidt oven på betænkningen og drøfte den i vore folketingsgrupper. Men så kommer vi gerne til et møde med ministeren om det lovforslag, der skal udformes.

Stetter (KF):

Vi deltager også gerne i de forhandlinger, som ministeren her har bebudet han vil indbyde til på grundlag af den store betænkning vedrørende beskatningen af ejerboliger.

Så siger ministeren, at han er skuffet over mine formuleringer, og det må jeg jo se om jeg kan bære, men ministeren var overhovedet ikke inde på grundlaget for mine formuleringer, nemlig dette, at boligministeren

har fremsat et forslag til fremme af boligbyggeriet ved nogle billige statslån, medens ministeren dels har fremsat et forslag, som hæmmer boligbyggeriet — forhøjelse af lejeværdierne — og samtidig udtalt sig i retning af, at hans tanke i virkeligheden er at afskaffe fradragsretten for renter af al privat gæld. Det er disse modsætninger, som er grundlaget for mine udtalelser, og jeg kan da spørge ministeren, om han virkelig ikke finder, at det er urimeligt at fremsætte så mange selvmodsigende udtalelser og så mange forslag, som strider imod, hvad man siger andetsteds.

Ømann (SF):

Jeg synes, det er interessant, dette med, hvordan kommissoriet er blevet til. Det er blevet til i folketingets boligudvalg. Dengang sad i folketingets boligudvalg den nuværende minister for skatter og afgifter, og der sad forskellige andre socialdemokrater; man har været fuldstændig overbevist om, at dette at give et kommissorium, der ikke indbefattede begrænsning af fradragsretten for private renter, var et umuligt kommissorium. Hvad er da forklaringen på, at kommissoriet blev, som det blev? Ja, den synes jeg i og for sig hr. Stetter har givet: der var ikke politisk enighed om dette kommissorium. Det vil altså sige, man er redet med på et boligforlig med dette lig i lasten og har vidst, at når man gav det kommissorium, man gav, kom der ikke noget ud af denne sag, sådan som jo nu konklusionen er på udvalgets betænkning, for der er ingen, der har kunnet drømme om at sætte dette forslag på prent og fremsætte det her i folketinget. Det er da klart, det ville være en katastrofe.

Jeg var måske lidt hård ved udvalgsarbejdet før. Jeg vil gerne have lov at føje til som udtryk for taknemlighed, at det frembyder en forfærdelig masse gode tal og statistik. Det bekræfter også det uhyre samfundsmæssige problem, der ligger i hele denne sag, at der ydes 10 mia kr. i tilskud til folk, der har underskud på deres ejendom, fra andre skatteborgere her i landet. Det er en alvorlig affære, at denne ordning gennem årene har bidraget meget til inflationen ikke bare på jordpriserne, men også på byggepriserne, på alle led i boligproduktionen, at det ikke mindst har bidraget til ren-

[Ømann.]

teinflationen, og endvidere at det har bidraget til privat låntagning med sikkerhed i parcelhuse.

Vel, her har vi fået serveret en alvorlig samfundsopgave at løse. Så havde man forventet, at nu går man lige til den, og nu fortæller man folk, hvordan man sonder mellem erhvervsmæssig og privat gæld. Nu skal jeg hjælpe et kommende udvalg eller et kommende folketingsudvalg lidt på gлед. Det er såmænd ikke så svært. Vi har adskillige fakulteter og handelshøjskoler her i landet, som regner ud, hvad en virksomheds overskud er. Vi ved også, at de så bliver nødt til at tage det nødvendige renteforbrug med i betragtning. Ja men det er der en teori om. Det, som udvalget skulle have gjort, var at udsondre denne teori i praktiske ligningsregler. Det er det, vi venter på. Jeg skal gerne bidrage til denne fremtidige udforskning.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg tror, der var en ting, som hr. Wilhjelm misforstod i mit indlæg, eller også har jeg ikke udtrykt mig klart nok. Vi ønsker ikke at erstatte en aftrapning af rentefradragene med en indefrysning, det er to forskellige ting. Vi går ind for, at rentefradrag på selvangivelsen aftrappes igennem en år-række, ikke alene rentefradragene for parcelhuse. Hvad indefrysning angår, har den en selvstændig funktion, idet hvis man indefryser den del af værdistigningerne på jord og fast ejendom, der overstiger de normale prisstigninger i samfundet, på en sådan måde, at den ikke kan belånes, så hindrer man, at disse inflationsskabte værdier pumper ud i samfundet; der er ikke nogen købekraft bagved.

Når jeg har påpeget uretfærdighederne i dette forslag, og at vi ønsker den bedst mulige retfærdighed, hvis man ikke vil gennemføre de rigtige principper, må jeg da påpege, at for et hus, der er bygget umiddelbart før den 8. december 1969, og ét, der er bygget lige efter den 8. december 1969, er forskellen nu blevet større, end den var i forvejen, og det vil sige, at man har uddybet uretfærdighederne i stedet for at komme dem mere til livs.

Så er jeg lidt forundret over en bemærkning, der kom heroppefra fra skatte- og af-

giftsministeren. Han siger, at nu har vi jo fået betænkningen om beskatning af ejerboliger, og nu må vi prøve at se, hvad den kan bruges til, og så siger han, han vil indbyde 5-6 partier omkring boligforliget til at snakke om den sag. Kan det være fremgangsmåden? Disse sager har hidtil været behandlet i boligudvalget. Nu ved jeg godt, det ser ud til, at de ligger hos skatte- og afgiftsministeren, men så må det da være i skatte- og afgiftsudvalget, de skal behandles. Man skal vel ikke nu til at lave private klubber omkring dette spørgsmål; det vil vi meget fraråde.

Wilhjelm (VS):

Jeg vil gerne takke hr. Kaj Hansen for klargørelsen og samtidig beklage, hvis det var mig, der misforstod det, hr. Kaj Hansen sagde i første runde.

Så lige til spørgsmålet om, hvor god vilje der har været til at finde veje til en aftrapning her. Jeg var inde på det i første runde og synes stadig væk, der er endnu flere symptomer på, at der ikke har været den gode vilje til stede; det var ikke noget tilfælde, at kommissoriet var håbløst på forhånd, det er ikke først i dag, efter at vi har betænkningen, at man kan se, den er gal. Vi udtalte allerede i juni, at den måde, det var grebet an på — og jeg vil gerne lige præcisere det kort her, fordi jeg ikke har indtryk af, at man i dette hus hører så meget af, hvad der udtales ude omkring — altså at den måde, dette var grebet an på, ikke bare med dette kommissorium, men også den måde, man tacklede det midlertidige problem på, hvis man i øvrigt troede på, at der kom noget ud af det udvalgsarbejde, klart og tydeligt viste, at man ikke mente det alvorligt. Lad mig bare konkretisere det: hvis de 6 partier alvorligt havde ment, at de ønskede at aftrappe skattefradraget, hvad havde så været mere naturligt end at lave de midlertidige regler her ud fra den vurdering, som de enkelte parcelhusejere i forvejen var bundet til? Der var jo ikke noget som helst urimeligt i gennemsnitsvurderingsstigningerne sammenholdt med den nye lejeværdi, der var ikke noget som helst urimeligt i gennemsnittet. Men der kom urimeligheder ind, der kom en fantastisk forskelsbehandling ind af folk, sådan at nogle blev enormt hårdt ramt, når de

[Wilhelm.]

sprang fra en 13. til en 15. vurdering, for det var jo kun i gennemsnittet, at disse vurderinger var steget 101 pct., var det vist for at være helt præcis, mens der var en fantastisk spredning over denne stigning.

Så hvis man alvorligt havde ment, at man ønskede at aftrappe, hvad havde så været mere naturligt end at holde fast ved det gamle grundlag og så sige: vi aftrapper ud fra det. Når man overhovedet tyr til at benytte den nye vurdering med de vilkårligheder, der ligger over for den enkelte parcelhusbeboer i sådanne regler, var det også et indicium for, at man i virkeligheden ikke mente det med aftrapning særlig alvorligt.

Lad mig så sige — det synes jeg skal siges allerede nu — at vi vil ved næste vurdering efter alt at dømme komme til at stå i præcis den samme situation, hvis man nu vil bruge disse midlertidige ordninger, som ligger i det lovforslag, vi behandler i dag. Med lejeværdigrundlaget på 15. alm. vurdering plus 15 pct., plus 25 pct., plus 35 pct. og med den prisudvikling, vi kender i den sektor, og som rent midlertidigt er gået en lille smule langsommere nu her — men ingen tror jo på, at det er varigt — vil det betyde, at ved 4 års periodens udløb er der et efterslæb i lejeværdierne på et halvt hundrede procent. Med de sædvanlige prisudviklinger slår disse gennemsnitlig 10½ pct. om året jo slet ikke til, og det vil sige, at hvis man ved den næste vurdering overhovedet har til hensigt at lade lejeværdierne følge med den udvikling, vurderingerne har taget, vil man stå i præcis den samme ulykkelige situation en gang til, hvor det kommer til at virke som en meget, meget hård nød, man lige pludselig smider i hovedet på parcelhusejerne, til trods for at de i realiteten kun har fulgt med det, som andre boligtagere har fulgt med til. Det er det, man lægger op til med at køre med 15. alm. vurdering med skalaerne plus 15 pct., plus 25 pct., plus 35 pct., det tør jeg godt profetere allerede i dag.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

For at begynde med det sidste vil jeg gerne sige til hr. Wilhelm, at jeg tror — sådan opfattede jeg det i hvert fald — at der foreligger en misforståelse. Denne stigning i vurderingen på 101 pct. var jo ikke fra 14. til 15. vurdering. Det var ikke for en 4-årig periode, det var for en 8-årig periode, og vi havde fra 14. til 15. vurdering en stigning, jeg tror, den lå på 44-45 pct.

Jeg skal ikke kunne gætte på, om stigningen vil blive større i den næste 4-årige periode, men hvis man ser på dette forløb sammenholdt med de stigninger, der er aftalt her, er der ganske god parallelitet i størrelsen.

Jeg vil gerne til hr. Kaj Hansen sige, at vi har en aftale 6 partier imellem, en aftale, som går ud på, at vi pr. 1. januar 1976 skal påbegynde afviklingen af de nuværende beskatningsregler. Der må det være naturligt, at når der fremlægges et dokument, det dokument, som vi ventede skulle være udgangspunktet for denne afvikling, så drøfter man de 6 partier imellem, om man er enig i det forslag, der ligger, og drøfter alternativt andre muligheder.

Men jeg vil gerne tilføje, at det er klart, at man har mulighed for allerede nu i skatte- og afgiftsudvalget at tage dette spørgsmål op til drøftelse, og det er jo i hvert fald lige så klart, at de forslag, som måtte komme, vil få deres helt sædvanlige gang i folketinget.

Jeg vil godt derefter sige til hr. Ømann, at helt så enkelt, som hr. Ømann vil gøre det til med skelnen mellem erhvervsmæssig og privat gæld, er det nu nok heller ikke, så havde vi nok haft et konkret forslag i folketinget for længst om det; jeg er helt opmærksom på, at vi har haft en række forslag til folketingsbeslutning. Men jeg er indstillet på, at arbejdet med de muligheder, der ligger her, skal afprøves.

Må jeg sige til hr. Gudme, at han gerne må tage mine bemærkninger som udtryk for et dementi af den overskrift, der hed „Mini-

[Ministeren for skatter og afgifter.]
ster vil gå sine egne veje“, men ikke et dementi af de synspunkter, jeg har givet udtryk for.

Til hr. Stetter skal jeg sige, at jeg var helt opmærksom på den sammenhæng, der blev gjort opmærksom på, over til lejeforhøjelserne i boligsektoren i øvrigt, og jeg er enig i den betragtning, hr. Stetter gav udtryk for, at dette her har sammenhæng; det var en balance, vi fandt partierne imellem, og derfor er det naturligt, at ændringer ét sted får konsekvenser for det øvrige område.

Men derudover vil jeg sige, at jeg ser ikke den selvmodsigelse imellem forslaget til fremme af boligbyggeriet, som boligministeren har fremsat, og de bemærkninger, jeg har givet udtryk for omkring rentefradragsretten. Hver gang jeg har udtalt mig om disse ting, har jeg sagt, at det er klart, der må en betydelig årrække til, vi kan ikke slå tingene i stykker for dem, der har disponeret. Dertil kommer det, at der formentlig ikke er nogen, der forestiller sig — jeg gør det i hvert fald ikke — at man skulle slå en streg den 1. januar 1976 og sige: fra det tidspunkt er der ikke nogen form for støtte til en ny bolig. Jeg forestiller mig ikke, at man kunne sige: nu begynder vi aftrapning af de eksisterende, og for alle nye findes der ingen som helst ting. Hvis det skulle være den måde, hr. Stetter har opfattet mine bemærkninger på, er jeg enig i, det kunne virke uheldigt, fordi det er klart, det ville føre til, at man ikke turde disponere. Men jeg tror, der er en meget bred enighed i folketinget om, at man ikke skal lave så drastiske indgreb over for boligvilkårene i Danmark.

(Kort bemærkning).

Ømann (SF):

Tillad mig den venskabelige korte bemærkning til ministeren for skatter og afgifter, at der tidligere er fremsat forslag på dette område, det er sket allerede i 1964-65. Denne sag har SF kørt i mange år, og senere er der flere og flere, der har sluttet sig til, og den er nu adopteret af grundejerforeningerne endog. Men når nu ministeren siger, at han vil optage forhandling med de 6 partier, kan jeg godt forstå det; jeg vil dog i al venskabelighed tilråde ministeren også at op-

tage forhandlinger med det parti, som har båret denne tanke frem, det ville dog være ret naturligt og høfligt.

Hvad skal der nu ske? Nu venter jeg et udspil, ikke på grundlag af den betænkning, der er kommet, for den har ikke noget som helst grundlag, men nu skal der komme et forslag fra regeringen, og det imødeser jeg med spænding. Og må jeg så takke for den klare opfattelse af begreberne, som ministeren for skatter og afgifter har givet udtryk for ikke alene i Berlingske Tidende, men også i radioen forleden dag.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Ministeren for skatter og afgifter vil gerne berolige os med hensyn til de fremtidige parcelhusejeres vilkår. Må jeg have lov til at citere, hvad der står i Berlingske Tidende:

„Og efter udvalgets indstilling skal det være muligt at føje ny gæld til undervejs. Det er ganske simpelt uacceptabelt, og jeg vil derfor foreslå anvendelse af fiksmetoden.“

Det er der sikkert ikke mange der ved hvad er, men det indebærer, at nye parcelhusejere ikke kan trække én øre fra på deres selvangivelse. Jeg vil gerne høre ministeren, om han vil dementere det udsagn.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne sige, at dette udsagn ikke vedrører nye ejerboliger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg gør opmærksom på, at vi har endnu 5 lovforslag til behandling, og det er min agt, så vidt det overhovedet er gørligt, at gennemføre dagsordenen fuldt ud i dag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Ændring vedrørende for sen indgivelse af selvangivelse).

(Lovforslag nr. 10. Fremsat 24/1 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ove Hansen (S):

Jeg tror ikke, behandlingen af dette lovforslag kan tage så lang tid. Det er et lovforslag, der tager sigte på, at vi skal mildne de bødetillæg, der gives for for sent indleverede selvangivelser. Forslaget blev fremsat af den tidligere regering og skulle have været færdigbehandlet inden 6. februar, men det lykkedes altså ikke.

Må jeg sige om forslaget, at det i sin enkelhed går ud på, at de ofte mange forskellige regler, som de lokale ligningsmyndigheder anvender ved for sen indgivelse af selvangivelse, tilstræber man nu en forenkling af, og den bøde, der kan gives ved for sent indleveret selvangivelse, reduceres betydeligt.

Mit parti er meget glad for dette lovforslag, og vi kan tiltræde det. Da det haster, hvis det skal få virkning for de selvangivelser, der er indleveret her i februar måned, vil jeg gerne sige, at mit parti ikke forlanger, det skal til behandling i udvalget. Vi er indforstået med, hvis andre partier ønsker det, at det går direkte til anden behandling.

Jens Foged (V):

Ja, det er jo helt i orden, at den tidligere regerings forslag også kan bruges af denne regering, og når de endda er så gode, at man ikke engang ønsker dem i udvalgsbehandling, skal jeg da ikke have noget imod at tilslutte mig, at det ikke skal i udvalg. Jeg er også enig i, at den lempelse, der her er fremført i lovforslaget, bør have gyldighed allerede for de selvangivelser, der nu er indgivet, og jeg finder, at den lempelse, som den tidligere finansminister har gennemført, er en rimelighedsordning. Nu og da var bødeforelægget for stort, og specielt var det sådan, at hvis det blot var én dags forsinkelse, kunne man idømmes en bøde. Dette er altså frafaldet i det nye forslag.

Som sagt, vi anbefaler forslaget til hurtig gennemførelse i tinget.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet kan tilslutte sig, at der sker en lempelse af reglerne på dette område. Vi vil heller ikke insistere på, at spørgsmålet bliver behandlet i udvalget, hvis en direkte overgang til anden behandling er nødvendig for, at forslaget kan få virkning for indkomståret 1974. Men jeg vil godt sige, at når man nu er i gang med en revision af disse lovregler, så er spørgsmålet, om ikke man skulle have benyttet lejligheden til at gennemføre en forenkling af reglerne i forbindelse med revisionen.

Der er formentlig enighed mellem partierne om, at disse bestemmelser ikke skal tjene fiskale formål. Reglerne skal virke som en opfordring til skatteyderne til at få selvangivelserne rettidigt ind, så ligningsarbejdet kan komme i gang. Der er derfor ikke behov for at indrette reglerne så kompliceret, som tilfældet er. Der er ikke behov for at lade reglerne bygge på den systematik, de bygger på, for den er vanskelig for den enkelte skatteyder at arbejde med. Det er vanskeligt med disse regler i hånden umiddelbart at forudberegne virkningerne af, at en selvangivelse indgives for sent. Der er ikke behov for en regel, der kun forstås af specialister. Det ville derfor have været rigtigt at overveje — og det synes jeg man skal gøre, næste gang der skal ske ændringer i kontrolloven — om ikke man kunne forenkle reglen og udforme den sådan, at der sættes et fast beløb, f. eks. på 500 kr., for de skatteydere, der afleverer selvangivelsen for sent. En sådan regel har den fordel, at den er nem at forstå, nem at huske, den er nem at administrere, og det er nu ikke noget negativt i lovgivningsteknik at benytte sig af disse principper.

Mit parti vil derfor i udvalget, næste gang der bliver lejlighed til at drøfte ændringer i skattekontrolloven, tage dette spørgsmål op, men som det ligger i øjeblikket, vil vi give tilsagn om støtte til lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan vist gøre det meget kort ved at sige, at vi giver tilslutning til lovforslaget, og vi regner bestemt med, at det kommer til